

Els Pelgrom

Bombaaj

illustraties Sanne te Loo



LUITINGH-SIJTHOFF

Bombaj! verscheen eerder als Kinderboekenweekgeschenk van de Stichting Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek ter gelegenheid van de Kinderboekenweek 1995.

Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van Van Grunsven Creative Management, zie ook www.vangrunsvan.com



Tekst © 1995, 2024 Els Pelgrom

Illustraties © 2024 Sanne te Loo

Voor deze uitgave © 2024 Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp steef liefding

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 9876 2

ISBN 978 90 245 9877 9 (e-book)

NUR 282

www.lsuitgeverij.nl/auteur/els-pelgrom

www.sanneteloo.nl

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.



Serafín

Er is zoveel gebeurd dat ik de kluts kwijt ben. Alles is nu anders dan vroeger. Hoe is dat toch gekomen? Ik zal maar eens bij het begin beginnen.

Eigenlijk is het begonnen met het meisje. Op de dag dat ze bij ons in het dorp kwam. Daar zal ik zo meteen over vertellen. Eerst moet ik het even over mijn baas hebben. Hij heet Serafín.

Mijn baas is al oud. Ik weet niet hoe oud, maar hij is echt oud. Maar hij werkt nog wel en hij loopt ook nog goed. Ik ben zelf een jaar en zes maanden. En toch weet ik meer dan hij! Ik begrijp ook meer van het leven! Dat zeg ik niet om op te scheppen, het is gewoon de waarheid.

Mijn baas is ook eigenwijs. Hij wil bijvoorbeeld niet dat ik naar het huis van Koko ga. En Koko is nog wel mijn beste vriend. Dus ik ga daar toch gewoon naar binnen. Dat vindt mijn baas niet leuk. Hij zegt het niet, maar ik weet het.

Ik ben niet een echte blaffer maar Koko is dat wel. Hij blaft veel en hij blaft ook echt goed. Nu woont hij in het dorp en ik aan het eind van de weg. Bij ons komt haast nooit iemand

langs. En als er iemand komt, blaf ik natuurlijk ook. Bij Koko lopen de hele dag mensen over de weg voor hun huis. Dus hij kan wel aan de gang blijven met blaffen.

Bijna elke dag haal ik Koko op en dan gaan we samen naar de Wildernis. Daar kom je bijna nooit mensen tegen en ook geen honden. We gaan eerst Koko's huis langs, de berg op. Je hebt daar een pijnbomen bosje, verder naar boven is het kaal. Je ziet er alleen nog hier en daar zo'n stokoude olijfboom, of een paar struiken. De grond is er kurkdroog en de hemel heel ver weg. Uit de verte komen geluiden en luchtjes naar je toe. Er is niemand, behalve natuurlijk de dieren van het veld, want die zijn overal. Net als de vogels.

Soms komen er oude mannen naar de Wildernis om kruiden te zoeken. Maar die zijn net als de dieren van het veld: ze hebben gewoon hun eigen lucht. Ze ruiken bijna alsof ze een vacht hebben. Niet zoals sommige mensen in het dorp die zich, geloof ik, met parfum wassen.

Ik zou ook nog wel even willen vertellen hoe mijn baas ruikt, maar... daarvoor schieten woorden tekort. Als je hem nog nooit geroken hebt, kun je het niet begrijpen. Ik denk dat hij zo is (ik bedoel: zoals hij ruikt), omdat hij nu eenmaal mijn baas is.

Het gebeurt weleens dat ik iets in mijn poten voel trekken. Een soort prikkelend gevoel is dat. Dan kan ik niet stil blijven zitten. Ik moet weg, daarnaartoe waar ik het trekken vandaan voel komen.

Op een dag voelde ik het trekken in mijn poten toen ik onder ons afdak in de schaduw lag. Het was het heetste uur van de dag en dan lig ik het liefst op een koel plekje te slapen. Mijn baas niet. Die was in de tuin aan het werk, met zijn witte pet op. Het zweet liep in straaltjes langs zijn gezicht. Want mensen zweten.

Ik ging naar hem toe en vertelde hem dat ik weg moest. Dat ik naar Koko's huis toe moest, want dat daar iets gebeurde. Maar hij verstond me niet. Hij verstaat alleen de meest simpele dingen. 'Ga nou niet weg, ik wil niet alleen zijn,' verstaat hij soms. Of bijvoorbeeld: 'Volgens mij is het allang etenstijd.' Een beetje ingewikkelder begrijpt hij niet.

Toch ging ik hem vertellen waarom ik wegging. Want ik ben een brave hond. Dat zegt hij elke dag een keer. 'Bombaaj, je bent een brave hond,' zegt hij.

Voor ik ons hek doorging, keek ik nog een keer om. En hij stond alweer gebukt in de grond te hakken.

Het was aan het eind van de middag en bij ons is het in de zomer dan nog veel heter dan in Afrika. Er waaide een warme wind, waar mijn neus droog van werd. De weg naar het dorp is lang. Ik moet altijd een flink eindje trippelen als ik Koko wil zien.

Zoals ik daar over die lange weg liep, leek ik wel een oude hond. Sjok-sjok-sjok. Het was zo heet dat zelfs de katten niet voor me op de loop gingen. En ik liep ze voorbij en kreeg hun walgelijke kattenlucht in mijn neus. Maar ik bracht het niet op

ze een boom in te jagen. Alle hekken en deuren zaten op slot. De mensen waren binnen in hun huizen; ze sliepen of keken naar de televisie. De honden die ergens vastlagen aan een ketting, waren te sloom om tegen me te blaffen. Ik denk dat ze niet begrepen wat ik daar deed. Eindelijk kwam ik in het dorp.

En jawel! Daar vergis ik me toch echt nooit in, in dat trekken in mijn poten. Want op de weg onderlangs Koko's huis stond een vrachtauto en Koko kwam naar me toe rennen. Heel zenuwachtig was hij en hij wilde me van alles vertellen. Maar dat kon later wel. Want daar was het meisje.

Ze stond naast de vrachtauto en keek naar ons. Ik bewoog mijn neus in de lucht. En toen was ik opeens zo verlegen dat ik gauw wegliep! Ik ging een beetje langs de muur snuffelen, rook hier en daar wat aan pollen verdroogd gras, en tilde soms even mijn poot op. Ze keek alleen naar mij. En toen hield ik het niet meer uit. Ik rende naar haar toe en kwispelde. Ze bukte zich en aaide me over mijn kop.

Opeens kwam er een vrouw vanachter die vrachtauto en die schreeuwde: 'Ana! Blijf met je vingers van die vieze hond af! Ga meteen je handen wassen! Heb je me gehoord, Ana?!'

Het meisje ging vlug rechtop staan. Ik bleef voor haar zitten. Toen bukte de vrouw zich en raapte een steen op. Ze gooide, maar ik was al weg. Ze raakte me niet.

Ik wilde meteen naar huis. Niet om die steen, maar om iets heel anders. Ik was zo in de war. Want er was iets wat ik niet

begreep – ik begreep er geen snars van. De hele weg terug liep ik op een drafje en de hitte voelde ik niet meer.

Ik had dat meisje in al mijn levensdagen nog nooit gezien. Daar was ik zeker van. En toch... Nee, het is te gek om waar te zijn. Ik durf het bijna niet te vertellen. Nou ja, het moet dan maar. Het kwam door haar luchtje. Toen ik haar geur opsnoof, toen ze me aaide... Ik kon mijn staart gewoon niet stilhouden, die ging heen en weer alsof hij los van mijn lijf wilde zwiepen. Want ze rook... Nee, ik durf het niet te vertellen, het is te gek. Nou, vooruit dan: ze rook als het kussen in de stoel van de baas.

De hele weg naar huis liep ik eraan te denken. Ik liep me dat kussen met mijn neus te herinneren. Als de baas weggaat en hij doet de deur op slot. Als hij dan vergeet dat ik nog in de keuken ben. Dan kom ik onder de tafel vandaan en ga in zijn stoel liggen. Iets beters is er op de hele wereld niet te vinden. Want dan lig ik daar, op de stoel, in de geur van de baas en in de geur van het kussen. Die twee samen.

Maar een meisje dat ik nog nooit gezien had, en dat kussen? Kon dat?

Ik kwam thuis en hij zat buiten onder ons afdak van golfplaten. Er was een buurman bij hem; ze zaten te praten. Ik ging voor hem op de grond liggen en likte zijn blote voeten. Waar die niet in zijn linnen schoenen zaten likte ik zijn voeten, en zijn enkels likte ik ook. Hij krauwde me achter mijn oren. Daarvan ga ik altijd zachtjes kreunen en mijn ogen worden nat. Toen ook. Ik lachte met het puntje van mijn tong naar buiten. Hij

sloeg een paar keer zachtjes met zijn hand tegen mijn ribben. Toen stond ik op.

De deur was open en ik schoof langs het gordijn naar binnen. Ik zette mijn poten op de stoel en legde mijn kop op het kussen. Ik snoof het heel diep op.

Het was niet hetzelfde. Het leek erop, maar hetzelfde – nee. Maar toch...

Nou ja, dat kon ook eigenlijk niet.

*

Heb ik al verteld dat ik nogal klein ben, en Koko ook? En dat mijn voorpoten een beetje anders zijn dan mijn achterpoten? Mijn voorpoten zijn dikker, sterker, en daardoor kan ik zo goed afzetten dat ik harder ren dan ik weet niet wie. Die achterpootjes van me, die trippelen er gewoon zo'n beetje achteraan. In elk geval loop ik beter dan welke hond ook, al is hij nog zo groot. En dat weten ze.

Diezelfde avond liepen de baas en ik samen naar het dorp. Hij ging erheen om een poos buiten, voor het café, te zitten en met zijn vrienden te praten. En ik om bij Koko's huis te gaan kijken.

Net als altijd liep ik de weg vier keer terwijl hij hem (met zijn lange benen!) één keer aflegde. Want 's avonds, als de zon zo vreemd rood daarginds naar beneden zakt, kruipt het en krioelt het van de beestjes onder de bomen en in de buurt van de keien. En alles rook naar warme zon die weg is. En al die

